

Ügyszám: IV/492-1/2025.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott,

[REDACTED] Indítványozó az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 26. §, 27. §-a alapján az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: 1V/492-2 / 2025		
Érkezett: 2025 ÁPR 22.		
Érkezés módja		
POSTÁN	✉	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 0	Kezelőiroda:

- kiegészítéssel egységes szerkezetben levő alkotmányjogi panaszt -

terjesztem elő.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a 2011. évi CLI. tv. (továbbiakban: Abtv.) 26.§ (1) bekezdése és az Abtv. 27. §-a szerint, hogy a velem felperessel érintett eljárásban hozott **Tatabányai Törvényszék 1.Pkf.50.319/2024/2. számú döntése (kelt: Tatabánya, 2024. október 7.), valamint az azzal helybenhagyott Komáromi Járásbíróság 19.Vh.73/2024/17. számú végzése**, valamint a Kúria 9/2023 JEH számú jogegységi határozata Magyarország Alaptörvényébe - a B), C), R), T) cikk (1) bekezdéseibe, a Q) cikk (1) és (2) bekezdéseibe, az I., XIII. cikkeibe (alapvető jog és tulajdonhoz való jog), a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe (tisztességes tárgyaláshoz való jog) ütközik és azokat semmisítse meg az Abtv. 41.§(1) és az Abtv. 43.§(1) bekezdése alapján.

MELLÉKLETEK

A mellékleteket, így az ítéleteket a járásbíróság terjeszti az Alkotmánybíróság elé.

I. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

A végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni. (Vht. 57. § (3) és 82/A § (6))

[1.] Dr. Horváth Péter közjegyző 2024. év február hó 16. napján végrehajtási záradék kiállításával (21019/N/83/2024/4.) végrehajtást rendelt el az Ü.1576/2007. ügyszám alatt dr. Szabó Bernadett

mint dr. Gabnai Mária győri 5. számú székhelyű közjegyző közjegyzőhelyettese által közjegyzői okiratba foglalt ingatlan jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés alapján.

[2.] 2024. március 17-én végrehajtási záradék törlési kérelmet terjesztettem elő a végrehajtást elrendelő Közjegyzőnél, hogy a záradékot törölje tekintettel arra, hogy **a végrehajtási jog elévült. (Vht.57. § (3), 211. §, 212. §)**

[3.] A Közjegyző a záradék törlését elutasította, a Fellebbezést elbíráló Győri Törvényszék pedig azt helybenhagyta arra hivatkozva, hogy a közjegyző az eljárásában nem vizsgálhatja, hogy a végrehajtási jog elévült-e. (1.Pkf.50.250/2024/2.)

[4.] Emellett végrehajtási kifogást nyújtottam be a [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó előtt Q143.V.188/2024. számon folyamatban lévő végrehajtási eljárásban és a végrehajtási jog elévülésére hivatkozva kértem a végrehajtás megszüntetését.

A Végrehajtó a Végrehajtást kérő által megjelölt teljes összeget inkasszózta a bankszámlámon, de emellett végrehajtási jogot jegyeztetett be az ingatlanomra és lefoglalta a gépjárművem is.

A Komáromi Járásbíróság a végrehajtási jog elévülésére hivatkozott végrehajtási kifogásomat, melyben kértem a végrehajtás megszüntetését (Vht. 82./A § (6)) a 1203-19.Vh.73/2024/17. számú végzésével elutasította.

[5.] Fellebbezést terjesztettem elő a Tatabányai Törvényszéknél, de az az elsőfokú végzést helybenhagyta (1.Pkf.50.319/2024/2.).

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A Tatabányai Törvényszéknek a 1.Pkf.50.319/2024/2. számú végzésével szemben felülvizsgálatnak nincs helye.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Tatabányai Törvényszéknek a 1.Pkf.50.319/2024/2. számú végzését 2024. november 24-én töltöttem le a tárhelyemről, így az Abtv. 30. § szerinti 60 napos határidő megtartásra kerül.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Indítványozó a sérelmezett bírósági eljárásokban eljáró félként vett részt, az alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntések az Alaptörvényben foglalt jogait sértik.

Abtv. 27. § (1) bekezdés a) pontja értelmében Alkotmánybírósághoz fordulhat az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben

érintett személy ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti.

A bírósági eljárásra a Vht. 82./A (6) bekezdése adott jogalapot amely szerint Ha az adós elévülésre hivatkozik, a végrehajtó beterjeszti az iratokat a végrehajtást foganatosító bírósághoz, amely elévülés esetén a végrehajtást végzéssel megszünteti.

A másodfokú bíróság helybenhagyta az elsőfok azon döntését, hogy a végrehajtási jog nem évült el, ezért a végrehajtás megszüntetésének nincsen helye. Döntése a bírósági eljárást befejező döntésnek minősül, az a nemperes eljárásban érvényesített igény tárgyában állásfoglalást jelent – tehát perjogi értelemben véve ügydöntőnek minősül.

Az Abtv. 27. §-a tárgyi hatályának megállapítása során elsődlegesen tehát az vizsgálendő, hogy a támadott bírói döntés (határozat) a bírósági eljárást befejező határozatnak tekinthető-e. Mivel az Abtv. nem határozza meg a bírósági eljárást – az ügy érdemében hozott, vagy egyéb határozattal – befejező bírói döntések körét, ezért az Alkotmánybíróságnak esetenként kell eldöntenie, hogy a támadott bírói döntés az Abtv. 27. § tárgyi hatálya alá tartozik-e {lásd például: 3002/2014. (I. 24.) AB végzés, Indokolás [13]; 3239/2017. (X. 10.) AB végzés, Indokolás [10]; 3349/2017. (XII. 20.) AB végzés, Indokolás [6]; 3152/2018. (V. 7.) AB végzés, Indokolás [18]}.

Vht. 82./A (6) bek-re alapított végrehajtási kifogás egyedi a végrehajtási kifogások körében, mert ebben az egyetlen esetben van mód a végrehajtás megszüntetésére nemperes eljárásban.

Jelen végrehajtási nemperes eljárásban az eljáró bíróságok állást foglaltak abban, hogy a végrehajtási jog nem évült el, így a végrehajtást nem szüntették meg, amely döntés jogaimat és helyzetemet lényegesen befolyásolták.

Az Alkotmánybíróság a 3197/2016. (X. 11.) AB végzésben kifejtette: A 20/2015. (VI. 16.) AB határozat indokolásának [16] bekezdése – utalva az Alkotmánybíróság korábbi határozatára rögzíti, hogy a sérülni vélt – jogorvoslathoz való jog tartalmát a következőképpen foglalta össze: „[a] jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma a jogalkotótól azt követeli meg, hogy a hatóságok érdemi, ügydöntő határozatai tekintetében tegye lehetővé a valamely más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét. Az Alkotmánybíróság szerint a jogorvoslat biztosításának követelménye – főszabály szerint – az érdemi határozatokra vonatkozik. Annak vizsgálata során, hogy mely döntés minősül ilyennek, a döntés tárgya és a személyre gyakorolt hatása a meghatározó, vagyis az, hogy az érintett helyzetét, jogait a döntés lényegesen befolyásolta-e. Azaz: az alkotmánybírósági eljárásban a jogorvoslathoz való alapvető jog szempontjából valamely döntés érdemi, ügydöntő volta a tételes jogok által ilyennek tartott döntésekhez képest viszonylagos: a vizsgált döntés tárgya és személyekre gyakorolt hatása által meghatározott. Így alkotmányjogi értelemben, a jogorvoslathoz való jog gyakorlásakor, érdemi határozatnak minősülhetnek kivételesen nem ügydöntő határozatok is. Abban is egyértelmű a gyakorlat, hogy a jogorvoslathoz való jogból, mint alapjogból az adott hatósági, illetve bírósági döntés ellen biztosított rendes jogorvoslati eszközök igénybevétele következik.” {9/2013. (III. 6.) AB határozat, Indokolás [28]}.

II. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Az indítványozónak sérült az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga:

„ (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. „

valamint az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tulajdonhoz való alapjoga:

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez.

azáltal, hogy a bíróság az alkotmányjogi panasszal támadott eljárásban megsértette az

Alaptörvény 26. cikkét

„26. cikk (1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve ”

valamint az Alaptörvény 28. cikkét

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. ”

(7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]). {IV/3605/2021. AB határozat Indokolás [23]}

Az indítványozónak sérült az Alaptörvény I. cikkében és XXVIII. cikk (1) és XIII. cikk (1)-(2) és XV. cikk (1) bekezdéseiben biztosított alapjogai

„I. cikk (1) AZ EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. (2) Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. (3) Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme

érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. ”

„XIII. cikk (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár. (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet. ”

„XV. cikk (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes. (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja. ”

„XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. ”

azáltal, hogy a bíróság az alkotmányjogi panasszal támadott eljárásban megsértette

az Alaptörvény B) C) R) T) cikkeinek (1) bekezdéseit:

„B) cikk (1) Magyarország független, demokratikus jogállam. ”

„C) cikk (1) A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik. (3) Az Alaptörvény és a jogszabályok érvényre juttatása érdekében kényszer alkalmazására az állam jogosult. ”

(III/01637/2015 számú alkotmánybírósági határozathoz fűzött különvéleményben megfogalmazottak , III/01637/2015 46. - 47. pont)

„R) cikk (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek. (3) Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni. ”

„T) cikk (1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvény és az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg. (2) Jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. (3) Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel. ”

és az Alaptörvény Q) cikk (1) - (2) bekezdését

(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

(2/2019. (III. 5.) AB, Indokolás [37], Párhuzamos Indokolás [18])

Az indítványozónak sérült az Alaptörvény I. cikk (1) és XXVIII. cikk (1) és XIII. cikk (1) és XV. cikk (1) bekezdéseiben biztosított alapjogainak megsértése esetén az Alkotmánybíróság a 24. cikk (1) bekezdése alapján jogosult a jogsértést orvosolni:

„24. cikk (1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. (2) Az Alkotmánybíróság d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját; (3) Az Alkotmánybíróság b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;”

b, Alaptörvény-ellenes bírói döntés

Tényállás:

A közjegyzői okiratba foglalt szerződés 2017. november 21-én került felmondásra a kézhezvételtől számított 8 napos fizetési határidővel, melynek lejártát a végrehajtást elrendelő közjegyző által kiállított 21019/N/83/2024 számú végrehajtható okirat 6/A pontja megjelöl, így a teljesítési határidő utolsó napja: 2017.12.17., így a végrehajtási jog 2017.12.18-án nyílt meg, a követelés a Vht. szerinti végrehajtandó követeléssé vált a Vht. 13.§ (5) bek. alapján.

6/A. A közjegyzői okirat:

Az okiratot kiállító közjegyző neve: dr. Gabnai Mária

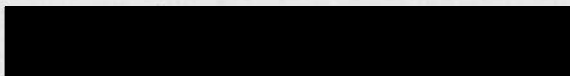
A közjegyzői okirat száma (ügyszáma): Ü.1576./2007.

A teljesítési határidő utolsó napja: 2017.12.17.

A fentiekre tekintettel a végrehajtási jog 2022.12.19-én elévült.

A végrehajtást elrendelő közjegyző által kiállított 21019/N/83/2024 számú végrehajtható okirat szerint a végrehajtást kérő kérelmének kelte 2024.01.26., mely mint “első végrehajtási cselekmény” már 5 éven túl történt.

A kérelem benyújtójának neve:

A kérelem kelt: Budapest, 2024.01.26.

Kelt: Győr, 2024. február 16. napján.

dr. Horváth Péter
közjegyző

7/7

A végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni. (Vht. 57. § (3) és 82/A § (6)).

A végrehajtási jog már a záradék kiállítása előtt elévült, így bírósági végrehajtásnak nem volt helye.

Irányadó jogszabályi háttér:

1994. évi LIII. törvény [Vht.]

A törvény alkalmazási köre

1. § A bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait, továbbá **egyes okiratokon alapuló követeléseket** bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell végrehajtani.

Végrehajtható okiratok

10. § A bírósági végrehajtást (a továbbiakban: végrehajtás) végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni. A végrehajtható okiratok a következők:

- a) a bíróság és a közjegyző által kiállított végrehajtási lap,
- b) az olyan okirat, amelyet a bíróság vagy a közjegyző végrehajtási záradékkal látott el,

c) a bíróság végrehajtást elrendelő, letiltó, illetve átutalási végzése, továbbá közvetlen bírósági felhívást tartalmazó határozata,

13. § (1) A végrehajtható okiratot akkor lehet kiállítani, ha a végrehajtandó határozat

a) kötelezést (marasztalást) tartalmaz,

b) jogerős, végleges vagy előzetesen végrehajtható, valamint az ügyészség, illetve a nyomozó hatóság határozata további jogorvoslattal nem támadható, és

c) a teljesítési határidő letelt.

(5) Az (1) bekezdésben foglalt feltételek az okiraton alapuló követelés végrehajtására megfelelően irányadók.

A végrehajtási jog elévülése

57. § (1) A végrehajtási jog a **végrehajtandó követeléssel** együtt évül el.

(2) A végrehajtási jog elévülését **általában kérelemre kell figyelembe venni**; hivatalból akkor vehető figyelembe, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni.

(3) Ha a végrehajtási jog elévülését a (2) bekezdés szerint figyelembe kell venni, **a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni.**

(4) A végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja.

Eljáró bíróságok döntéseit megalapozó megállapításaik:

Másodfokú hivatkozások:

Annyiban helytálló az adós fellebbezési érvelése, hogy amennyiben záradékolható a közjegyzői okirat, a teljesítési határidő leteltével a követelés végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthetővé válik, ebből azonban tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a teljesítési határidő letelte után, de még a záradékolást megelőzően a követelés nem csak esedékessé, hanem végrehajthatóvá is válik és a záradékkal ellátható közjegyzői okirat végrehajtható okiratnak, illetve határozatnak minősül. A teljesítési határidő elteltével végrehajthatóvá vált bírósági határozat minősül végrehajtandó határozatnak, de a közjegyzői okirat nem határozat, nem tekinthető a Vht. 13. §-a szerinti „végrehajtandó határozatnak”. Záradékolás hiányában a közjegyzői okirat nem „végrehajtható”, a végrehajthatósághoz hatósági eljárás szükséges, a Vht. 10. § b) pontja értelmében végrehajtható okiratnak tehát csak a záradékkal ellátott közjegyzői okirat minősül.

Fentiek alapján tehát helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy jelen esetben a végrehajtási jog elévülését csak a végrehajtási záradék kiállítását követően vizsgálhatta. Itt ismét szükséges hivatkozni a 9/2023 PJE határozatra, melyben kifejtette a Kúria, hogy a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésébe felsorolt cselekmények akkor is megszakítják a követelés elévülését, ha a közjegyzői okiratba foglalt követelés végrehajtási záradékkal történő

ellátásának a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 23/C. § (1) és (2) bekezdése szerinti feltételei fennállnak. Ebből pedig az is következik, hogy nem osztotta a törvényszék az adós érvelésével abban sem, hogy a közjegyzői okiratba foglalt (záradékolható) követelés elévülését csak a végrehajtási cselekmények képesek megszakítani, így jelen ügyben a végrehajtási jog még a végrehajtási záradék kiállítása előtt elévülhetett volna.

A fellebbezéshez kapcsolódóan arra is rámutat a törvényszék, hogy az adósnak a Vht. 57. § (3) bekezdésre való hivatkozása azért alaptalan, mert az arra az esetre vonatkozik, amikor a végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni, mely a polgári jogi igények esetén a r.Ptk. 204. § (3) bekezdés alapján kizárt (hivatalból kell figyelembe venni az elévülést pl. büntetőjogi igényhez kapcsolódó követelés, adójogviszonyból fakadó követelés esetében). Jelen esetben tehát nem volt hivatalból vizsgálható az elévülés, a Vht. 57. § (3) bekezdés alkalmazásának jelen eljárásban nem volt helye, így ez a bekezdés logikai ellentmondást, vagy jogellenességet sem okozhatott az elsőfokú bíróság végzésében.

Elsőfokú hivatkozások:

- [10] A végrehajtási jog elévülése azt jelenti, hogy az időmúlás következtében a végrehajtási jog elenyészett vagy megszűnt. A végrehajtási jog elévülése a teljesítési határidő követő napon kezdődik és a követelés elévülésének az előzőek szerint már megkezdődött elévülésével párhuzamosan folytatódik egészen a követelés elévüléséig, amellyel a végrehajtási jog elévülése is bekövetkezik.

A végrehajtási jog elévülésének megszakításáról a Ptk. külön rendelkezik [6:25.§ (3) bekezdés], kimondva, hogy ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést a kötelelem megegyezéssel való módosítása és a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

- [13] Figyelemmel arra, hogy a végrehajtási záradék 2024. február 20. napján érkezett a végrehajtóhoz, azaz az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, így a végrehajtási jog nem évült el, hiszen a végrehajtó a végrehajtási záradék beérkezését követően több intézkedést is tett, - amely a végrehajtási jog elévülését megszakítja - így a megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy az adós tulajdonában álló ingatlanra végrehajtási jogot jegyezzen be, az adós ingóságait lefoglalta, valamint adós pénzforgalmi szolgáltatójánál kezelt összeget is végrehajtás alá vonta.

Alaptörvény I. cikk (3)

Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg. Alapvető jog más alapvető jog érvényesülése vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

A jogszabályokat önkényesen figyelmen kívül hagyó, önkényesen jogalkalmazó és jogalkotó eljáró bíróságok az Alaptörvény B) C) R) T) 26.) 28.) cikkeinek megsértésén keresztül a **tulajdonhoz való jogomat** törvénytelenül és a hatályos jog figyelmen kívül hagyásával korlátozták, amikor állami kényszert alkalmaztak velem szemben az Alaptörvénybe ütköző bírói döntés alapján., így az **I. cikk (3) bekezdésének sérelmét állítom.**

Az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdésében foglalt jogállamiság klauzulájában rejlő alkotmányos érték a bírósági és hatósági határozatok tiszteletben tartása, valamint a bírói és hatósági döntésekbe vetett közbizalomnak, illetve e döntések tekintélyének a megőrzése akár állami kényszer árán történő teljesítését is. **Az Alaptörvényben elismert jogbiztonság elvéből fakadó követelmény a hatékony, eredményes és az időszerű végrehajtás biztosítása. Azonban „a végrehajtási jog akkor maradhat jogállami keretek között, ha a végrehajtást kezdeményező érdekei meghatározóan érvényesülhetnek ugyan, de nem válnak kizárólagossá. Másként fogalmazva a jogerős és végrehajtható határozat kikényszerítése nem jogon kívül történik, hanem a jog által szabályozott rendet követi. (22/2013. (VII. 19.) AB határozat., Indokolás [17])**

A végrehajtási jognak kellő egyensúlyokat és garanciákat szükséges tartalmaznia ahhoz, hogy mind az adós, mind a végrehajtást kezdeményező érdeke megfelelően érvényesülhessen, illetve a téves vagy törvénytelen végrehajtási cselekmények megelőzhetőek, kiküszöbölhetőek és hatékonyan orvosolhatóak legyenek.

Az alapul szolgáló ügyben az eljáró bíróságok az önkényes jogalkalmazásukkal, tulajdonképpen jogalkotásukkal egyoldalú előnyben részesítették a végrehajtást kérőt velem szemben, amikor a végrehajtási jog elévülése követően benyújtott végrehajtás elrendelése iránti kérelem alapján elrendelt végrehajtást nem szüntették meg, mellyel korlátozták a tulajdonhoz való és a tisztességes eljáráshoz való jogomat indokolatlanul.

Az elévülés jogintézményének indoka, hogy aki az igényét hosszabb időközön keresztül nem érvényesíti, annak a passzivitását úgy kell tekinteni, mint aki felhagyott igénye érvényesítésével.

Ugyanakkor a jogbiztonság szempontjából a kötelezettet sem lehet az idők végezetéig a bizonytalanságnak kitenni, vele szemben is meg kell határozni a követelés érvényesítésének várható idejét. (Nagykommentár a bírósági végrehajtási törvényhez)

A végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni (Vht. 57.§ (3), mert A *végrehajtási jog elévülése a Javaslatban sajátos értelemben használt kifejezés: azt jelenti, hogy az időmúlás következtében a végrehajtási jog elenyészett, megszűnt. Ez kihat arra az anyagi jogra (végrehajtandó követelésre) is, amelyhez a végrehajtási jog kapcsolódik, és azzal a következménnyel jár, hogy az alapul szolgáló anyagi jogot kényszerrel, bírósági végrehajtás útján már nem lehet érvényre juttatni. Maga az anyagi jog megmarad, a jogszabályban megállapított feltételek mellett pl. beszámítással érvényesíthető. (1994. évi LIII. törvény indokolása)*

Ügyemben bírósági végrehajtásra nem lett volna mód a végrehajtási jog elévülése miatt, így az eljáró bíróságoknak nem volt törvényi felhatalmazásuk bírósági végrehajtást elrendelni és foganasítani, túlléptek a jog keretein (megsértették az Alaptörvény C) cikkén keresztül az I. cikkben foglalt jogaimat).

A törvények adottak, azokat a jogalkotó megalkotta és tartalmazzák az alapvető jogaimat és kötelezettségeimet. A végrehajtási jogra és annak elévülésére a 1994. évi LIII. törvény [Vht.] az irányadó jogszabály. Azzal, hogy az eljáró bíróságok nem e jogszabály terminológiáját alkalmazták, így korlátoztak, lényegében elvonták a Vht. -ben foglalt végrehajtási jog elévüléséhez való jogomat és jelentős kötelezettségeket írtak elő számomra, amit törvény nem állapított meg számomra. Így törvénytelenül indították és folytatták le a bírósági végrehajtást ellenem és fosztottak meg vagyonomtól. Magyarország nem demokratikus jogállam (Alaptörvény B) Cikk sérelme), mert a jogalkalmazás nem alkalmazza az irányadó jogszabályokat (Alaptörvény B) cikk., 26. és 28.cikk, I. cikk, XIII.cikk és XXVIII. cikk sérelmét okozva.

A Vht. terminológiájában használt “végrehajtható okiratok”, “végrehajtandó határozat” definíciókat szándékosan keverik a Polgári Törvénykönyvben használt “végrehajtható határozat”-tal.

A Polgári Törvénykönyv rendelkezéseire alapított döntés teljes mértékben sérti az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésbe foglalt alapjogomat, hiszen a bírósági végrehajtásra a Vht. az irányadó jogszabály.

A bíróság szintén korlátozza és nem alkalmazza a törvény 13. §-ába foglaltakat, mikor ezt állítja:

“A teljesítési határidő elteltével végrehajthatóvá vált bírósági határozat minősül végrehajtandó határozatnak, de a közjegyzői okirat nem határozat, nem tekinthető a Vht. 13. §-a szerinti „végrehajtandó határozatnak”.”

A végrehajtás szempontjából az irányadó törvény a Vht. 13. § (5) bek. a „végrehajtandó határozattal” teszi egy megítélés alá a közjegyzői okiratot, miszerint Az (1) bekezdésben foglalt feltételek az okiraton alapuló követelés végrehajtására megfelelően irányadók, így a feltételek fennállása esetén (kötelezést tartalmaz és teljesítési határidő letelt) “végrehajtható okiratot” lehet kiállítani.

Amennyiben a “végrehajtható okirat” kiállításának lehetősége fennáll (kötelezést tartalmaz és teljesítési határidő letelt), abban az esetben a követelés behajtására irányuló bírósági végrehajtás elrendelése iránti igény (végrehajtási jog) megnyílik és ezzel egyidejűleg annak elévülése megkezdődik. Korlátozva alkalmazta azonban az irányadó jogszabályt - a Vht 13. §-át - a bíróság, annak az (5) bekezdését ignorálva és így törvényellenesen foglalt úgy állást, hogy „a végrehajtási jog elévülését csak a végrehajtási záradék kiállítását követően vizsgálhatta”

A bíróság általi korlátozást bizonyítja a Vht. 57.§ (3) bekezdése is, mely szerint „a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni”, vagyis “végrehajtható okirat” -ot (záradékot) kiállítani.

Vagyis a törvény magában foglalja a végrehajtási jog elévülésének idejét a “végrehajtható okirat” vagyis záradékolt közjegyzői okirat kiállítását megelőzően is.

Csúsztatás az is a bíróság részéről, hogy a “a Vht. 57. §(3) bekezdésre való hivatkozása azért alaptalan, mert az arra az esetre vonatkozik, amikor a végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni.”. Ezzel szemben a törvény 57. § (3) bek. azt mondja, hogy” Ha a végrehajtási jog elévülését a (2) bekezdés szerint figyelembe kell venni” márpedig a törvény itt a (2) bekezdésben mind a kérelemre és mind a hivatalból való figyelembevételről rendelkezik.

Az eljáró bíróságok nem a jog által szabályozott rendet követték, azzal, hogy ignorálták a

1. Vht. (1) bekezdését miszerint az egyes okiratokon alapuló követeléseket bírósági végrehajtás útján, a Vht. törvény szerint kell végrehajtani. nem a Polgári Törvénykönyv és a Kúria Polgári Jogegységi Határozatában foglaltak szerint.
2. Vht. 13. § (5) bekezdését (miszerint felmondott és egyösszegben lejárttá tett közjegyzői okiraton alapuló követelés, mint végrehajtandó követelés) ugyanazon elbírálás alá esik a végrehajtási eljárásban, mint a végrehajtandó határozat
3. Vht: 57. § (2) bekezdésének első felét, miszerint a törvény a végrehajtási jog elévülésének kérelemre való figyelembe vételéről is rendelkezik
4. Vht. 57. § (3) bekezdését, miszerint Ha a végrehajtási jog elévülését a (2) bekezdés szerint figyelembe kell venni (kérelemre és hivatalból való figyelembevétel is ide tartozik), a

végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni.

5. Vht. 57. § (4) bekezdését, hogy a végrehajtási jog elévülését végrehajtási cselekmény szakítja meg. Itt kiterjesztést alkalmazott a bíróság és mindezt alapozta az okiraton alapuló követelés végrehajtási jogának elévülésére nem irányadó a Polgári Törvénykönyv 327. §-ra (ami a követelés elévülésére vonatkozik és nem a végrehajtási jog elévülésére) és a Kúria 9/2023 PJE határozatra amely szintén a követelés elévülését vizsgálta és amely nem törvény így nem írhatja felül a Vht. kógens rendelkezéseit, valamint nem áll fenn az ügyszabotosság sem (a, eltérő jogág-végrehajtási jog elévülése (végrehajtási jog) versus követelés elévülése (polgári jog) b, eltérő tényállás (felmondott és egyösszegben lejárttá tett közjegyzői okiraton alapuló végrehajtandó követelés Vht. 13. § (5) versus teljesítési határidőt nem tartalmazó okirat, ami így végrehajtható okirat alapját nem képezheti, így a végrehajtási jog elévülésének kezdete nem áll fent.
6. Vht. 82/A. § (6) bekezdését, mely speciális jogszabályhely, kizárólag a hatósági inkasszó alkalmazása következtében lehetővé teszi az elévülésre való hivatkozást és annak megléte esetén a végrehajtás megszüntetését a végrehajtást fogantasító bíróság által.

A fent ismertetett tényállás és irányadó törvényi háttér mellett a végrehajtási jog elévült és ennek következtében bírósági végrehajtásnak-állami kényszernek- nem volt helye. Az eljáró bíróságok megsértették az Alaptörvény I.cikk (3) bek. szerinti törvény által biztosított jogomat, korlátozták a Vht.-be foglalt végrehajtási jog elévüléséhez való jogomat a jogszabályi rendelkezések ignorálásával és törvényen kívüli kötelezettséget róttak rám, melyet törvényellenes bírósági eljárás lefolytatásával-állami kényszerrel-végrehajtottak, így tulajdonomban/vagyonomban jelentős hátrányt szenvedtem el indokolatlanul.

Ügyemben a végrehajtási jog elévülését a törvény rendezi, azt a leírtaknak megfelelően a bíróságoknak alkalmazniuk kellett volna. Okirati tényállás mellett a bíróságoknak mérlegelési jogkörük sem volt.

Amennyiben a bíróságok jogállami keretek között, a végrehajtásra irányadó törvényi rendelkezéseket alkalmazták volna illetve azoknak egy részét nem ignorálták volna, abban az esetben a végrehajtási jog elévülésének ténye mellett a Vht. 82/A § szerint a végrehajtást meg kellett volna szüntetni és nem következett volna be a vagyonvesztésem.

Nem volt semmilyen olyan más alapvető jog aminek érvényesülése vagy olyan valamely alkotmányos érték amelynek védelme érdekében a Vht. rendelkezéseit nem az abban foglaltaknak megfelelően

kellett volna alkalmazni, azt a bíróságok kedvük szerint szűkítően vagy kiterjeszthetően alkalmazhatták volna.

Alaptörvény XIII. cikk (2)

Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

Az irányadó törvény és a tényállás szerint esetemben 2022.12.19-ét követően végrehajtás elrendelésére és állami kényszer alkalmazásával az ingatlanomra vonatkozó végrehajtási jogot bejegyezni, a gépjárművemre foglalást eszközölni és a bankszámlámat inkasszózni nem volt törvényes lehetőség.

Azzal, hogy az eljáró bíróságok a Vht. 13. § (5) bek-t ignorálták és nem tekintették végrehajtható okirat kiállításának alapjául szolgáló okiratnak a felmondott és egyösszegben lejárttá tett közjegyzői okiratot és ezáltal nem ismerték el a végrehajtási jog elévülésének kezdetét a fizetési határidő leteltét követő naptól és kérelmem alapján hivatkozott végrehajtási jog elévülése miatt nem szüntették meg a végrehajtást a Vht. 82/A §. alapján, így azt tövénytelenül folytatták le.

Az eljáró bíróságok önkényes jogalkalmazása valamint contra legem jogalkotása miatt, ennek alapján lefolytatott bírósági végrehajtás következtében sérült az Alaptörvénybe foglalt XIII. cikkébe foglalt tulajdonhoz való jogom is, ténylegesen vagyonvesztés következett be vagyonomban.

Alaptörvény XIII. cikk

XXVIII. cikk (1) Mindenkinék joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az eljáró bíróságok önkényesen állapították meg, hogy a végrehajási jog nem évült el, így tövénytelenül nem szüntették meg a bírósági végrehajtást. Jelen esetben a bírósági jogértelmezés a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyta, emiatt *contra constitutionem* vált önkényessé, és így az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta.

Az Alkotmánybíróság összekapcsolta a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát. 20/2017. (VII. 18.) AB határozat: az Alkotmánybíróság elvi élel állapította meg, hogy „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel” (Abh., Indokolás [23]). Korábbi döntésében azt is hangsúlyozta az Alkotmánybíróság, hogy „[a] jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}.

Contra legem jogalkalmazás és jogalkotás indokolása

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 1. § alapján a bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait, **továbbá egyes okiratokon alapuló követeléseket bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell végrehajtani.** “

“A bírósági végrehajtás - mint nemperes eljárás - jogviszonyok összessége. Ebben az esetben **a végrehajtás megindítása a végrehajtási jog meglététől függ,** amely az eredetileg érvényesítendő joghoz kapcsolódik.

A végrehajtási jog szűkebb értelemben a végrehajtási eljárás megindításának jogát, tágabb értelemben a jogviszony során keletkező anyagi és eljárásjogi következmények összességét jelenti, amelyek a végrehajtási eljárásban részt vevők jogaiban és kötelezettségeiben bekövetkeznek.” (A bírósági végrehajtás (HVG-ORAC, 620 A/5 oldal, 2009.))

Vht. 10. §A bírósági végrehajtást (a továbbiakban: végrehajtás) végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni, vagyis amikor már a bírósági végrehajtás elrendelése iránti igény érvényesítésének lehetősége megnyílt.

Vht. 13. § (1) A végrehajtható okiratot akkor lehet kiállítani, ha a végrehajtandó határozat a) kötelezést (marasztalást) tartalmaz, b) jogerős, végleges vagy előzetesen végrehajtható, valamint az ügyészség, illetve a nyomozó hatóság határozata további jogorvoslással nem támadható, és c) a teljesítési határidő letelt. (2) A bíróság által jóváhagyott egyezség alapján akkor is végrehajtható okiratot lehet kiállítani, ha a jóváhagyó végzést megfellebbezték. Ez a rendelkezés a közjegyző által jóváhagyott – a bírósági egyezséggel azonos hatályú – egyezségre is irányadó. (5) **Az (1) bekezdésben foglalt feltételek az okiraton alapuló követelés végrehajtására megfelelően irányadók.**

A végrehajtási jog elévüléséről az rPtk. -ban meghatározott jogszabály, majd azt átvéve jelenleg a Vht. 57. §-a is rendelkezik.

A Vht. megalkotása előtt a végrehajtási jog elévülését az 1955 : 21. tvr. 49. §-ának (2) bekezdése majd az azt felváltó, megváltoztató rPtk 327. § (4) bekezdése (későbbi rPtk 327. § (3) bekezdése) szabályozta. A Vht. 57. § paragrafusához fűzött Miniszteri indoklás külön is kiemeli rPtk 327. § (3) bekezdését, mint figyelembe veendő jogforrást.

A bíróságok azzal sértették meg az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogát és a Alaptörvény 28. cikkét, hogy figyelmen kívül hagyták a Vht. 57. §-nak valamint az rPtk. 327. § (3) (korábbi rPtk. 327. § (4)) bekezdésének miniszteri indoklását és az elvülés jogpolitikai indokát.

A régi-Ptk. Miniszteri Indoklása a következőket tartalmazza:

Elévülés. (324—327. §.)

*“A jog a huzamosabb ideig bizonytalan jogi helyzetek rendezésére törekszik ; **márpedig bizonytalanságot jelent az, ha a jogosult követelését hosszabb időn keresztül nem érvényesíti.** A huzamos idő elteltével a követelés fennálltának vagy fenn nem álltának megállapítása, bizonyítása is rendszerint lényegesen nehezebb. Végül a joggyakorlás jelentős időn át való elmulasztása joggal enged következtetni arra, hogy a jogosultnak az igényhez fűződő érdeke is csökkent vagy éppenséggel megszűnt. Ezért az igények szinte valamennyi jogrendszerben meghatározott időn túl állami kényszerrel már nem érvényesíthetők.*

Az elévülés jelenlegi szabályait a javaslat jelentősen módosítja. A legjelentősebb eltérés az elévülési idő tetemes megrövidítése. Ismeretes, hogy jelenleg a Verböczy Hármaskönyve alapján a XVI. század elejétől kezdve szokásjogi úton kialakult általános elévülési idő 32 év. Nem kétséges, hogy a technikai fejlettség jelenlegi foka mellett ilyen hosszú elévülési időre nincs szükség ; az ma is már illuzóriussá teszi az egész intézmény értékét. Ezért a 324. § (1) bekezdése az általános elévülési időt öt évben állapítja meg, ha pedig ez adott esetben, kivételesen, valamely különleges ok folytán mégis rövidnek bizonyulna, az elévülés nyugvására vonatkozó új szabályozás alapján a bíróság a kivételes megoldást megtalálhatja. Az öt éves elévülési idő megállapításánál bizonyos fokig figyelemmel volt a javaslat arra is, hogy a polgári perrendtartás szerint a perújítás objektív határideje öt év, s ugyancsak ennyi a köztartozások kivetésének és beszedésének elévülési ideje is.” (297. oldal)

“Eltér viszont a javaslat a jelenlegi jogtól a végrehajtási jog elévülése tekintetében. A végrehajtási jog elévülésének az 1955 : 21. tvr. 49. §-ának (2) bekezdésében foglalt határidejét sem a végrehajtási cselekmények, sem más körülmények nem szakítják félbe. Ez a rendelkezés a rendkívül hosszú, 32 éves elévülési idővel magyarázható. (A javaslat rövid elévülési idejéből következett a végrehajtási jog elévülése megszakításának lehetővé tétele ; ezt a 327. § (4) bekezdése kizárólag a végrehajtási cselekményekhez fűzi.

A végrehajtási jog elévülésének szabályozása a Vht. -ben:

Vht. 57. § (1) bekezdése szerint **a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el.** A (2) bekezdés alapján **a végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni;** hivatalból akkor vehető figyelembe, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni. A (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha a végrehajtási jog elévülését a (2) bekezdés szerint figyelembe kell venni, **a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni.** Végül a (4) bekezdés szerint **a végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja.**

A hatályos Vht. Miniszteri Indoklása a következőket tartalmazza:

"A végrehajtási jog elévülése Az 57. §-hoz A végrehajtási jog elévülése a Javaslatban sajátos értelemben használt kifejezés: azt jelenti, hogy az időmúlás következtében a végrehajtási jog elenyészett, megszűnt. Ez kihat arra az anyagi jogra (végrehajtandó követelésre) is, amelyhez a végrehajtási jog kapcsolódik, és azzal a következménnyel jár, hogy az alapul szolgáló anyagi jogot kényszerrel, bírósági végrehajtás útján már nem lehet érvényre juttatni. Maga az anyagi jog megmarad, a jogszabályban megállapított feltételek mellett pl. beszámítással érvényesíthető. Ha az adós a végrehajtási jog elévülése ellenére önként kifizeti a tartozását, akkor nem alaptalanul fizetett. A végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el (a követelés jellegétől függően 5 év, 1 év, 6 hónap stb. alatt). Akkor lehet hivatalból figyelembe venni a végrehajtási jog elévülését, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni. Főszabályként tehát a bíróság a végrehajtási jog elévülését kérelemre veszi figyelembe. De hivatalból kell figyelembe venni az elévülést a tartásdíj, életjáradék, baleseti járadék (Ptk. 280.§ (3) bek., Csjt. 68.§), továbbá a büntügyi követelés behajtása esetén. Ha a végrehajtási jog elévülését az említettek szerint figyelembe kell venni, a végrehajtási jog elévülési határidejének eltelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni. Az elévülés nyugvásának a polgári jogban megállapított szabályait a végrehajtási jog elévülésére is alkalmazni kell. Ha tehát a végrehajtást egyszer már elrendelték, az elrendelés időpontjától kezdődően az elévülés mindaddig nyugszik, amíg a végrehajtási cselekmények foganatosítása folyamatban van. Ugyancsak nyugszik az elévülés a végrehajtás felfüggesztésének tartama alatt is. Ha pedig a már megindult végrehajtási eljárás valamilyen okból nem folytatható - mert az adós lakóhelye nem állapítható meg, az adósnak nincs lefoglalható vagyona stb. -, akkor a legutolsó végrehajtási cselekménytől számítva újból megkezdődik az elévülési idő folyása. A végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény

*megszakítja. Ilyen cselekmény lehet a bíróságnak, a végrehajtónak a végrehajtás érdekében tett bármilyen intézkedése (pl. az adós lakóhelyének a felkutatására irányuló megkeresése), sőt a végrehajtást kérőnek a végrehajtás folytatása iránti kérelme is. **Figyelembe kell venni a Ptk. 327.§-ának (3) bekezdését is**, amely szerint ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg."*

A fent ismertetett Miniszteri Indoklásokból kitűnik, hogy a végrehajtási jog szabályozásának megítélése nem szűkíthető a bíróság által meghozott végrehajtható határozatok esetére.

A Miniszteri Indoklásból kitűnik, hogy a Vht. 57. § alkalmazható és alkalmazandó minden olyan esetben, amikor a jogosult fél bírósági peres eljárás igénybevétele nélkül közvetlen végrehajtást kezdeményezhet vagyis végrehajtási joga fennáll. A jogszabály megalkotásának célja ugyanis nem a végrehajtható határozat meglétének előírása, hanem a végrehajtási megszakíthatóságának és az elévülés megszakadásának hiányában, a végrehajtási jog elévülésének 5 évben történő maximalizása volt.

Ezen esetek pedig, az alkalmazandó jog szerint azok, amikor a jogosult közvetlen végrehajtást biztosító jogerős bírósági ítéleten alapuló végrehajtható határozattal vagy tartozáselismerést / kötelezettségvállalást tartalmazó Közjegyzői okirattal rendelkezik.

A jelen alkotmányjogi panasz indítvánnyal támadott bírósági döntésekben és Jogegységi panaszhatározatban megjelenő jogszabály értelmezés tényszerűen is ellentétes az rPtk. megalkotásakor meglévő és feltárható jogalkotói akarattal, azt figyelmen kívül hagyták, ezáltal sértik az Alaptörvény 28. cikkét.

28. cikk : A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A 4/2022 számú Jogegységi Határozat [25] -[26] pontja kifejti, hogy:

[25] Az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok részére alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy az ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]}.

[26] A bíróságnak a jogszabályok által kijelölt értelmezési kereteken belül kell azonosítaniuk az eléjük kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, valamint a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmezniük. {IV/3605/2021. AB határozat Indokolás [23]}.

Ezáltal hogy a **támadott bírósági döntésekben és Jogegységi panaszhatározatban megjelenő jogszabály értelmezés tényszerűen is ellentétes az rPtk. megalkotásakor meglévő és feltárható jogalkotói akarattal**, sérült az indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoga.

Vht. 57. § (1) bekezdése szerint **a végrehajtási jog a végrehajtandó követeléssel együtt évül el.**

A fent ismertetett miniszteri indoklásokból kitűnik, hogy a végrehajtási jog, még fennálló végrehajtható követelés esetén is elévülhet, vagyis ezen jog nem járulékos jellegű!

„A végrehajtási jog elévülésének az 1955 : 21. tvr. 49. §-ának (2) bekezdésében foglalt határidejét sem a végrehajtási cselekmények, sem más körülmények nem szakítják félbe.” (rPtk miniszteri indoklás)

Mindenek alapján egyértelmű, hogy a végrehajtandó követelés elévülése (bírósági úton való kikényszerítése) kötődik a végrehajtási joghoz és nem szükségképpen biztosítja a törvény a végrehajtási jogot a végrehajtható követelés teljes kielégítéséig. .

A (2) bekezdés alapján **a végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni**; hivatalból akkor vehető figyelembe, ha az alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni. A (3) bekezdés akként rendelkezik, hogy ha a végrehajtási jog elévülését a (2) bekezdés szerint figyelembe kell venni, **a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni.** Végül a (4) bekezdés szerint **a végrehajtási jog elévülését bármely végrehajtási cselekmény megszakítja.**

Az ügyben eljáró bíróságok ignorálták a Vht. fent ismertetett rendelkezéseit – kiemelten a Vht. 13.§ (5) bekezdését-, és tévesen hivatkoztak a 9/2023 JEH határozatra mikor a döntésüket a következőkre alapozták:

Másodfokú hivatkozások:

Annyiban helytálló az adós fellebbezési érvelése, hogy amennyiben záradékolható a közjegyzői okirat, a teljesítési határidő leteltével a követelés végrehajtás útján közvetlenül kikényszeríthetővé válik, ebből azonban tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a teljesítési határidő letelte után, de még a záradékolást megelőzően a követelés nem csak esedékessé, hanem végrehajthatóvá is válik és a záradékkal ellátható közjegyzői okirat végrehajtható okiratnak, illetve határozatnak minősül. A teljesítési határidő elteltével végrehajthatóvá vált bírósági határozat minősül végrehajtandó határozatnak, de a közjegyzői okirat nem határozat, nem tekinthető a Vht. 13. §-a szerinti „végrehajtandó határozatnak”. Záradékolás hiányában a közjegyzői okirat nem „végrehajtható”, a végrehajthatósághoz hatósági eljárás szükséges, a Vht. 10. § b) pontja értelmében végrehajtható okiratnak tehát csak a záradékkal ellátott közjegyzői okirat minősül.

Fentiek alapján tehát helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban, hogy jelen esetben a végrehajtási jog elévülését csak a végrehajtási záradék kiállítását követően vizsgálhatta. Itt ismét szükséges hivatkozni a 9/2023 PJE határozatra, melyben kifejtette a Kúria, hogy a régi Ptk. 327. § (1) bekezdésébe felsorolt cselekmények akkor is megszakítják a követelés elévülését, ha a közjegyzői okiratba foglalt követelés végrehajtási záradékkal történő

ellátásának a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 23/C. § (1) és (2) bekezdése szerinti feltételei fennállnak. Ebből pedig az is következik, hogy nem osztotta a törvényszék az adós érvelésével abban sem, hogy a közjegyzői okiratba foglalt (záradékolható) követelés elévülését csak a végrehajtási cselekmények képesek megszakítani, így jelen ügyben a végrehajtási jog még a végrehajtási záradék kiállítása előtt elévülhetett volna.

A fellebbezéshez kapcsolódóan arra is rámutat a törvényszék, hogy az adósnak a Vht. 57. § (3) bekezdésre való hivatkozása azért alaptalan, mert az arra az esetre vonatkozik, amikor a végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni, mely a polgári jogi igények esetén a r.Ptk. 204. § (3) bekezdés alapján kizárt (hivatalból kell figyelembe venni az elévülést pl. büntetőjogi igényhez kapcsolódó követelés, adójogviszonyból fakadó követelés esetében). Jelen esetben tehát nem volt hivatalból vizsgálható az elévülés, a Vht. 57. § (3) bekezdés alkalmazásának jelen eljárásban nem volt helye, így ez a bekezdés logikai ellentmondást, vagy jogellenességet sem okozhatott az elsőfokú bíróság végzésében.

Elsőfokú hivatkozások:

- [10] A végrehajtási jog elévülése azt jelenti, hogy az időmúlás következtében a végrehajtási jog elenyészett vagy megszűnt. A végrehajtási jog elévülése a teljesítési határidőt követő napon kezdődik és a követelés elévülésének az előzőek szerint már megkezdődött elévülésével párhuzamosan folytatódik egészen a követelés elévüléséig, amellyel a végrehajtási jog elévülése is bekövetkezik.

A végrehajtási jog elévülésének megszakításáról a Ptk. külön rendelkezik [6:25.§ (3) bekezdés], kimondva, hogy ha az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, az elévülést a kötelelem megegyezéssel való módosítása és a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

- [13] Figyelemmel arra, hogy a végrehajtási záradék 2024. február 20. napján érkezett a végrehajtóhoz, azaz az elévülést megszakító eljárás során végrehajtható határozatot hoztak, így a végrehajtási jog nem évült el, hiszen a végrehajtó a végrehajtási záradék beérkezését követően több intézkedést is tett, - amely a végrehajtási jog elévülését megszakítja - így a megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy az adós tulajdonában álló ingatlanra végrehajtási jogot jegyezzen be, az adós ingóságait lefoglalta, valamint adós pénzforgalmi szolgáltatójánál kezelt összeget is végrehajtás alá vonta.

Tekintettel arra, hogy Magyarország demokratikus jogállam és hogy az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek (Alaptörvény R) cikk), valamint, hogy a bírák törvénynek vannak alárendelve (Alaptörvény 26. cikk) **a panasszal érintett bírói döntések alkotmányellenesek azáltal, hogy a bírók nem alkalmazták az ügyre vonatkozó Vht. kógens rendelkezéseit**, így megsértették az Alaptörvény B) cikkét, mely következtében jogellenes végrehajtást folytattak le ellenem és jelentős vagyoni hátrányt szenvedtem el.

Amiatt, hogy **döntésüket a Kúria 9/2023 JEH határozatra is alapozták a hatályos jogszabályok félretétele mellett, megsértették Alaptörvény B) cikkét azáltal is, hogy a PJE határozat nem jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály által megjelölt kötelező magatartási szabály (Alaptörvény T) cikk), az jogszabályt nem írhat felül, és az Alaptörvény 26) cikkét is, miszerint a bírák csak a törvénynek vannak alárendelve.**

Azon okból sem vehették volna figyelembe a a Kúria 9/2023 JEH határozatát, mert nem állt fent ügyazonosság.

[50] A Jpe.I.60.002/2021/7. számú határozat azt is rögzítette, hogy a jogegység követelménye megköveteli annak vizsgálatát, hogy mikor áll fenn az ügyek (bírói döntések) közötti azonosság. Az ügyazonosság több tényező által befolyásolt, összetett jogfogalom, amelyet mindig esetről esetre kell vizsgálni. Ennek során szigorúan kell venni az összehasonlított bírói döntésekben az alkalmazott anyagi jogszabály egyezőségét (hatály, normatartalom) és a jogértelmezés szempontjából releváns tények lényegi hasonlóságát, továbbá közigazgatási perben – a kérelemhez kötöttség és a közigazgatási ügy tárgya által meghatározott vizsgálat miatt – a hatósági, a kereseti és a felülvizsgálati kérelem ténybeli és jogi azonosságot befolyásoló elemeit. [51] Nincs ügyazonosság az eltérő anyagi jogi háttérű, azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő közigazgatási ügyek és annak alapján indult közigazgatási jogviták között. Alappal kérdőjelezhető meg az ügyazonosság továbbá azonos anyagi jogi háttér mellett eltérő kereseti vagy eltérő felülvizsgálati érvelés esetén.

A JEH tényállása szerint az I/3,6 pontjai szerint a jogosult marasztalási pert indított és az ügyben nem álltak fenn korábban a végrehajtási záradék kiállításának feltételei sem, mert az egyoldalú kötelezettségvállalásról szóló nyilatkozat a teljesítési határidőt nem határozta meg, így nem állt fent a jogegység követelménye az eltérő anyagi jogi háttér és eltérő kereseti érvelés miatt.

Azt is szükséges kiemelni, hogy a JEH a követelés elévülését (polgári jog) vizsgálta, míg esetemben az eljárás végrehajtási jog elévülése (végrehajtási jog) tárgyában folyt, ez okból sem állt fent az ügyazonosság.

Úgy tűnik, hogy a hatályos törvények félretétele, illetve contra legem jogértelmezés kapcsán az Alkotmánybírák között nincsen egyetértés. Míg a határozatokban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének megvalósítása miatt semmisítik meg az alkotmányjogi panasszal érintett döntéseket, addig a különvéleményekben az Alaptörvény B) cikkében foglalt jogállamiság sérelmét látják.

Így amiatt, mert az eljáró bíróságok nem alkalmazták a hatályos jogot és mert egy nem jogalkotó által megalkotott jogszabályt - Kúria 9/2023 JEH- követtek, így az Alaptörvény B) cikkének megsértése mellett hivatkozom Alaptörvény XXVIII. cikk bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog megsértésére is.

20/2017. (VII. 18.) AB határozat

[23] A bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói

ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.

[28] Az Alkotmánybíróság megállapítja továbbá, hogy a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normát az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdése ellenére nem alkalmazta.

[29] A fentieket összefoglalva az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a törvényszék *contra legem* jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági sérelem szintjére, és sértette az indítványozó tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. Egyrészt a törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget sértő módon nem indokolta meg, hogy az adott jogkérdésre irányadó, hatályos jogi normákat miért nem alkalmazta. Másrészt, ezzel párhuzamosan, a törvényszék önkényesen járt el akkor, amikor a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vette figyelembe. Harmadrészt a törvényszék önkényesen járt el akkor is, amikor döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapította, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezte.

23/2018. (XII. 28.) AB határozat

[28] A jelen ügyben eljáró bíróság az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés célját egy törvény, a Ket. egyértelműnek vélt szabályozására hivatkozva hagyta figyelmen kívül. Ezzel Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tett eleget, így a meghozott bírói döntés önkényessé vált, mert kilépett abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előírt. Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság az Abh2.-ben kapcsolta össze a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát. Elvi éllel kimondta: „[a] bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes; és nem fér össze a jogállamiság alapelvével (Indokolás [23]).” Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Az Abh2. alapjául szolgáló esetben a bíróság *contra legem* jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági jogsérelem szintjére (Indokolás [29]). Tehát a *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A *contra legem* jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz az Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (*contra constitutionem*) {lásd 3280/2017. (XI. 2.) AB határozat, Indokolás [38]}. Jelen esetben a bírósági jogértelmezés a rá vonatkozó, az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat kifejezetten figyelmen kívül hagyta, emiatt *contra constitutionem* vált önkényessé, és így az érintett felek tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelmét is okozta.

Dr. Salamon László alkotmánybíró párhuzamos indokolása a 29/2021. (XI. 10.) AB határozathoz
[58] Több ügyben is kifejtett álláspontom szerint **a hatályos jogszabályok félretétele az Alaptörvény B) cikkében foglalt jogállamiság sérelmét és nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét valósítja meg.** Nézetem szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog kizárólag processzuális kérdésekre vonatkozik; így ha a bírói jogalkalmazás során nem eljárásjogi, hanem anyagi jogi jogszabály sérül, nem állapítható meg alkotmányjogilag értékelhető összefüggés a jogsérelem és az Alaptörvény e rendelkezése között. **A bíróság nyilvánvalóan önkényes, contra legem értelmezésen is túllépő jogértelmezése nem processzuális, hanem anyagi jogi jellegű jogsértés, így az – a konkrét jogsérelem mellett – az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elvének sérelmét valósítja meg.** Amennyiben a konkrét jogsérelem egyben az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmét is előidézi, akkor az az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz alapjául szolgálhat {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [48]; 23/2018. (XII. 28.) AB határozat, Indokolás [97]–[98]}.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró különvéleménye a 29/2021. (XI. 10.) AB határozathoz

[73] **A normatív alapját veszített, ha tetszik, „önkéntes” bírói döntés esetében a B) cikk (1) bekezdésének a sérelme lehet megállapítható a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelme helyett.**

Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró különvéleménye a 23/2018. (XII. 28.) AB határozathoz

[62] A fentiekből következően a bírói döntésben megjelenő jogértelmezés kizárólag akkor támadható alkotmányjogi panasszal, ha az valamely Alaptörvényben biztosított jog sérelmére vezet {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [15]}. Ilyen alapjogi (Alaptörvényben biztosított jogi) érintettség nélkül az Alkotmánybíróságnak nincs jogköre a bírói jogértelmezés felülvizsgálatára.

[63] **Az Alkotmánybíróság fenti gyakorlatát – figyelemmel az Emberi Jogok Európai Bíróságának a gyakorlatára is [különösen: Beian kontra Románia (30658/05), 2007. december 6.] – annyiban pontosította, hogy elismerte: vannak olyan helyzetek, amikor egy szabályozás felülírása, kitégítése a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. „A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}.**

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó alkotmánybíró különvéleménye a 20/2017. (VII. 18.) AB határozathoz

[44] **Úgy gondolom, hogy szemben a tényállás megállapításával, a perben az alkalmazandó jog meghatározása és a bírói jogértelmezés anyagi jogi természetű kérdések. Ezért ezek a bírói funkciók az Alaptörvény oldaláról a B) cikk (1) bekezdésének sérelmeként értékelhetők. A normatív alapját veszített, „önkéntes” bírói döntés kapcsán tehát a B) cikk (1) bekezdését kellett volna értelmeznie a**

testületnek. Megjegyzem, a B) cikk (1) bekezdéséből levezetett visszaható hatályú jogalkotás tilalma megengedte volna a visszaható hatályú bírói szabályalkalmazás alaptörvény-ellenességének levezetését is.

[45] Ez a megoldás nem lett volna idegen az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlatától. A testület korábbi – 2015-ben elfoglalt – álláspontja szerint ugyanis a *contra legem* bírói jogértelmezés felveti „a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének sérelmét is. A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]; de ugyanígy: 3173/2015. (IX. 23.) AB határozat, Indokolás [52]}.

Ítéletében a bíróság a jogalkalmazás kereteit túllépve jogalkotóként lép fel mikor figyelmen kívül hagyja az Alaptörvény 28. cikkét

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambulumát, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

valamint az Alaptörvény Q) (1) - (2) bekezdését

(2) Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

(3) Magyarország elfogadja a nemzetközi jog általánosan elismert szabályait. A nemzetközi jog más forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

(2/2019. (III. 5.) AB , Indokolás [37] , Párhuzamos Indokolás [18])

A bíróság a jogalkotó helyébe lépve, azzal szembe helyezkedve különbséget tesz a bírósági határozat , a tartozás elismerést tartalmazó közjegyzői okirat és a záradékolt tartozás elismerést tartalmazó közjegyzői okirat végrehajthatóság szempontjából. Mikoözben maga is elismeri, hogy mind három általa nevesített „dokumentum”, biztosítja a közvetlen (bíróági per nélkül) végrehajtás lehetőségét.

Ennek alátámasztására az indítványozó hivatkozik **magyar jogalkotó nyilatkozatára** a C-392/15 számú Európai Bizottság kontra Magyarország ügyben a közokiratba foglalt kötelezettségvállalást tartalmazó okiratról (2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet és a 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet)

C-392/15 számú ügy 89. pont.

„89 Ötödször, a közokiratok szerkesztését illetően **Magyarország arra hivatkozik**, hogy e tevékenység szigorúan szabályozott. A közjegyző által készített közokirat közhatalmi jellegét támasztja alá ezenkívül az is, hogy a közjegyző ezt a közokiratot a jogszabályban foglalt feltételek fennállása esetén végrehajtási záradékkal látja el. Mivel e záradék alapján a követelés teljesítése a bírósági ítéletekkel azonos feltételek szerint és eljárás útján hatósági kényszerintézkedések foganatosításával kikényszeríthető, a közjegyző ezzel a bíróval megegyező szerepet tölt be a jogviták rendezésében, megelőzésében. Az 1999. június 17-i Unibank-ítélet (C-260/97, EU:C:1999:312) kimondta, hogy a végrehajthatóság csak a hatósági aktusokhoz kapcsolódhat. Ezenkívül a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, **2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet** (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) és a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okiratétrehozásáról szóló, **2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet** (HL 2004. L 143., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 7. kötet, 38. o.) **a bírósági ítéletekkel megegyező végrehajthatóságot kapcsol a közokiratokban foglalt kötelezettségvállalásokhoz.**”

- Amennyiben tehát a “nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet” értelmében már az záradékkal el nem látott, kizárólag **“közokiratba foglalt tartozás elismeréshez/kötelezettség vállalás” is megegyezik a VÉGREHAJTHATÓSÁG szempontjából a bírósági ítéletekkel**, abban az esetben “végrehajtható határozaton”, a jogosult által a kölcsönszerződés megkötésekor megkövetelt tartozáselismerést/kötelezettségvállalást tartalmazó közokiratot is érteni kell.
- A fent hivatkozott közvetlenül alkalmazandó 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet a Vht. Nagykommentárja a bírósági végrehajtásról szóló törvény jogforrásának tekinti.

“Magyarországon a végrehajtási eljárás kódexe a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény, azaz a Vht. E törvény egységesen, a piacgazdaság igényeire figyelemmel igyekszik szabályozni a bírósági végrehajtás eljárási és szervezeti kérdéseit egyaránt. A most hatályos törvény a magyar

jogtörténet negyedik végrehajtási kódexe, amit megszületése óta a jogalkotó több alkalommal is jelentősen módosított.

A bírósági végrehajtás hatályos jogforrásai

- az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i, 805/2004/EK rendelete a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okiratról; ”

(NAGYKOMMENTÁR a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvényhez)

- A fenti jogértelmezésbe (mellyel a támadott határozat szintén ellentétes) illeszkedik a Kúria Pfv.21899/2017/9. számú precedensképes határozatában kifejtett álláspont is:

“ha a felek a kölcsönszerződést közjegyzői okiratba foglalták, tekintettel arra, hogy ilyen esetben az adós már a közjegyzői okiratba foglalás időpontjában feljogosította a hitelezőt a közvetlen bírósági végrehajtás lehetőségére.”

Az Alaptörvény Q) cikkének 2. és 3. pontja értelmében Magyarország biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját, valamint a nemzetközi jog forrásai jogszabályban történő kihirdetésükkel válnak a magyar jogrendszer részévé.

A fent idézett jogalkotói nyilatkozat tükrébe az Vht kommentárra figyelemmel **a támadott bírósági ítélet fent idézett pontja sérti az Alaptörvény Q) cikkének 2. és 3. pontját; ugyanis az eljáró bíróság értelmezése nincs összhangban a 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.) és a nem vitatott követelésekre vonatkozó európai végrehajtható okirat létrehozásáról szóló, 2004. április 21-i 805/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet céljával.**

Alaptörvény Q) cikkének 2. és 3. pontjának megsértésére figyelemmel, mivel a bíróság nem úgy értelmezte a nemzeti jogszabályokat, hogy a normatartalom az Európai Unió jogával is összhangban álljon, sérült az indítványozó Alaptörvény XXVIII. Cikkében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való joga.

A bírósági végrehajtás elrendelésével kapcsolatban a jogosult bizonyos esetekben - a kereseti jogon túlmenően - azonnal végrehajtási jogot kap igényének érvényesítésére. Ezen közvetlen végrehajtási jogot az okiraton alapuló követeléseknél a Vht. 13.§ (5) teremti meg.

Itt deklarálja a törvény, hogy a már egyösszegben lejárttá tett és lejárt teljesítési határidővel rendelkező okiraton alapuló követelés azonos elbírálás alá tartozik a Vht. szerinti végrehajtandó

határozattal (ami a Ptk. szerinti végrehajtható határozat), mindkettőre Vht. szerinti végrehajtható okirat (záradék) állítható ki.

Ha a végrehajtható okirat kiállítására megnyílik az igényérvényesítés lehetősége, azaz más szóval a végrehajtási jog is megnyílik, annak elévülése is megkezdődik. A végrehajtási jog elévülését a Vht. szabályozza. azt csak a végrehajtási cselekmények szakítják meg.

A végrehajtási záradékkal ellátható okiratok az okiratban meghatározott határidő elteltével nem csak esedékessé, egyszersmind végrehajthatóvá is válnak. Az ilyen követelések esetében a végrehajtási jog elévülése a teljesítési határidő letelte utáni napon kezdődik.

Vagyis a végrehajtási jog elévülése nem a Bíróság által megjelölt végrehajtható okirat keltétől (záradék) számítódik, hanem azt megelőzően, a szerződés felmondásával egyösszegben lejárttá tett tartozás fizetési határidejének lejártát követő naptól kezdődik.

Jelen esetben a szerződés 2017. november 21-én került felmondásra a kézhezvételtől számított 8 napos fizetési határidővel, melynek lejártát a végrehajtást elrendelő közjegyző által kiállított 21019/N/83/2024 számú végrehajtható okirat 6/A pontja megjelöl, így a teljesítési határidő utolsó napja: 2017.12.17., így a végrehajtási jog 2017.12.18-án nyílt meg, a követelés a Vht. szerinti végrehajtandó követeléssé vált.

6/A. A közjegyzői okirat:

Az okiratot kiállító közjegyző neve: dr. Gabnai Mária

A közjegyzői okirat száma (ügyszáma): Ü.1576/2007.

A teljesítési határidő utolsó napja: 2017.12.17.

A fentiekre tekintettel a végrehajtási jog 2022.12.19-én elévült.

A végrehajtást elrendelő közjegyző által kiállított 21019/N/83/2024 számú végrehajtható okirat szerint a végrehajtást kérő kérelmének kelte 2024.01.26., mely mint "első végrehajtási cselekmény" már 5 éven túl történt.

A kérelem benyújtójának neve:

A kérelem kelt: Budapest, 2024.01.26.

Kelt: Győr, 2024. február 16. napján.

dr. Horváth Péter
közjegyző

A végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni, és a már elrendelt végrehajtást nem lehet folytatni. (Vht. 57. § (3) és 82/A § (6))

A végrehajtási jog már a záradék kiállítása előtt elévült, így bírósági végrehajtásnak nem volt helye.

Az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet a következőkben kifejtettek miatt sérti az Alaptörvény B) cikkét és az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és XIII. cikk (1) bekezdéseiben biztosított alapjogát is.

Az indítványozó álláspontja szerint a bíróság a rá vonatkozó eljárásjogi szabályokat Vht 57 §-ait *contra legem*, önkényes értelmezéssel alkalmazta, ezáltal elzárta az indítványozót a hatékony jogorvoslati eljárástól. Nézete szerint a bíróság végzése sérti az Alaptörvény B) cikke szerinti jogállamiságot és a XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő tisztességes tárgyaláshoz való jogot, az önkényes mérlegelés tilalmát, sérti a jogorvoslathoz való jogot és a XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tulajdonhoz való jogot.

A támadott bírósági döntéssel teljes mértékben analóg önkényes bírósági jogszabály értelmezés miatt semmisítette meg az Alkotmánybíróság 2024. december 17.-ei teljes ülésén meghozott IV/1966/2023 számú határozatában az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági határozatot.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a contra legem jogértelmezés kivételes esetekben, szigorú feltételek fennállása esetén felemelkedhet az alkotmányjogilag is értékelhető szintre, és sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot. A 20/2017. (VII. 18.) AB határozat a contra legem bírói döntések alaptörvény-ellenessé (contra constitutionem) válásának feltételeiként azonosította, hogy az eljáró bíróság az ügyet az alkalmazandó és hatályos jogszabályi rendelkezések figyelmen kívül hagyásával, azzal ellentétes bírói gyakorlatra tekintettel bírálta el és ennek okairól az indokolási kötelezettséget sértő módon nem adott számot; {Indokolás [21]-[31].} E feltételek megerősítése mellett a 23/2018. (XII. 28.) AB határozat arra is rávilágított, hogy „[a]z Alaptörvény 28. cikke és XXVIII. cikk (1) bekezdése természetes fogalmi egységet alkotnak. A jogértelmezés Alaptörvényben rögzített elveinek betartása minden kétséget kizáróan részét képezi a tisztességes bírósági eljárásban megvalósuló jogértelmezéssel szemben állított minimális alkotmányos követelményeknek” {Indokolás [26]}; és hangsúlyozta, hogy contra constitutionem önkényessé – és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot sértővé – válik az a bírói döntés, amely kilép az Alaptörvény e cikke által előírt jogértelmezési keretből {Indokolás [28]}.

Az Alkotmánybíróság későbbi határozataiból is az szűrhető le, hogy hasonló esetekben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelme akkor állapítható meg, ha – előfeltételként – kimutatható a bírói jogértelmezés contra legem jellege; továbbá ezt fokozza akár a kimutatható jogalkalmazói önkény (az Alaptörvénnyel vagy az alkalmazandó jogszabállyal, annak értelmezési tartományával való szándékos, tudatos szembehelyezkedés, a szabályozás felülírása, kitágítása, szűkítése), akár a jogértelmezés valamilyen kirívóan hibás (alapjogi relevanciát elérő, vagy az Alaptörvény értelmezési szabályával összeférhetetlen) jellege; és mindezekre a bírói döntés indokolásából nem tűnik ki megfelelő magyarázat. {Lásd például: 26/2022. (XI. 3.) AB határozat, Indokolás [21]-[25]; 11/2023.

(VI. 20.) AB határozat, Indokolás [48]- [52]; 3082/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás f21]-[22]; 3113/2024. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [25]; 3220/2024. (VI. 25.) AB határozat, Indokolás [50].}

Az eljáró bírók a végrehajtási jogot a Alaptörvényből nem levezethető módon a Vht. szerinti végrehajtható okirat (záradék) kiállításától keltezik vagyis a végrehajtás megindításával egyidőre. Amennyiben ez az álláspont elfogadható lenne, abban az esetben a végrehajtás elrendelésére vonatkozó kérelem még a végrehajtási jog megnyílt előtt érkezne és végrehajtási jog hiányában végrehajtás megindítása nem is lenne lehetséges.

Az eljáró bíróságok a szerződés felmondásával egyösszegben lejárttá tett okiraton alapuló végrehajtandó összegű követelésnek a végrehajtási jogát a Vht. jogszabályait ignorálva, a jogszabálynak nem tekinthető JEH alapján állapította meg, ezáltal elvonta magát a jog hatálya alól és contra legem jogalkalmazási , tulajdonképpen jogalkotási tevékenységet valósítottak meg, megsértve az Alaptörvény B), R), T), XXVIII., és 26. cikkeit.

Önkényesen értelmezték a bírók a Vht. 57.§ (2)-(3) bekezdését is, amikor a (2) bekezdésből önkényesen figyelmen kívül hagyták a mondat első felét - *A végrehajtási jog elévülését általában kérelemre kell figyelembe venni-* és így önkényesen értelmezik a (3) bekezdést is és önkényesen korlátozzák a végrehajtási jog elévülésének kérelemre való figyelembevételét azzal kapcsolatban, hogy - *a végrehajtási jog elévülési határidejének letelte után előterjesztett kérelemre nem lehet végrehajtást elrendelni. A döntések kizárólag a végrehajtási jog elévülésének hivatalból való észlelését taglalja szintén megsértve az Alaptörvény B), R), T), XXVIII., és 26. cikkeit.*

A fellebbezéshez kapcsolódóan arra is rámutat a törvényszék, hogy az adósnak a Vht. 57. § (3) bekezdésre való hivatkozása azért alaptalan, mert az arra az esetre vonatkozik, amikor a végrehajtás alapjául szolgáló követelés elévülését is hivatalból kell figyelembe venni, mely a polgári jogi igények esetén a r.Ptk. 204. § (3) bekezdés alapján kizárt (hivatalból kell figyelembe venni az elévülést pl. büntetőjogi igényhez kapcsolódó követelés, adójogviszonyból fakadó követelés esetében). Jelen esetben tehát nem volt hivatalból vizsgálható az elévülés, a Vht. 57. § (3) bekezdés alkalmazásának jelen eljárásban nem volt helye, így ez a bekezdés logikai ellentmondást, vagy jogellenességet sem okozhatott az elsőfokú bíróság végzésében.

Az eljáró bíróságok a contra legem jogalkalmazása során 1, az adott jogkérdésre (végrehajtási jog) irányadó, kötelezően és kizárólagosan alkalmazandó hatályos jogi normákat (vht) nem vették figyelembe.

Önmagában egy contra legem ítélet még nem szükségképpen alaptörvény-ellenes (contra constitutionem) ítélet. *Kivételesen, kellően súlyos esetekben azonban egy contra legem jogalkalmazás is felemelkedhet alkotmányjogilag értékelhető szintre, és a bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapításához vezethet* {29/2021. (X. 10.) AB határozat, Indokolás [28]}. Ilyen kivételes esetként nevesítette az Alkotmánybíróság a 29/2021. (X. 10.) AB határozatában, ha a bíróság ítélete az Alaptörvény megszabta értelmezési tartományt megsérti, és ezáltal a bírói döntés alaptörvény-ellenes lesz, a bíróságok ugyanis csak az Alaptörvény biztosította kereteken belül végezhetik a jogszabályok értelmezését. Ennek megfelelően, az Alkotmánybíróság nem avatkozhat be

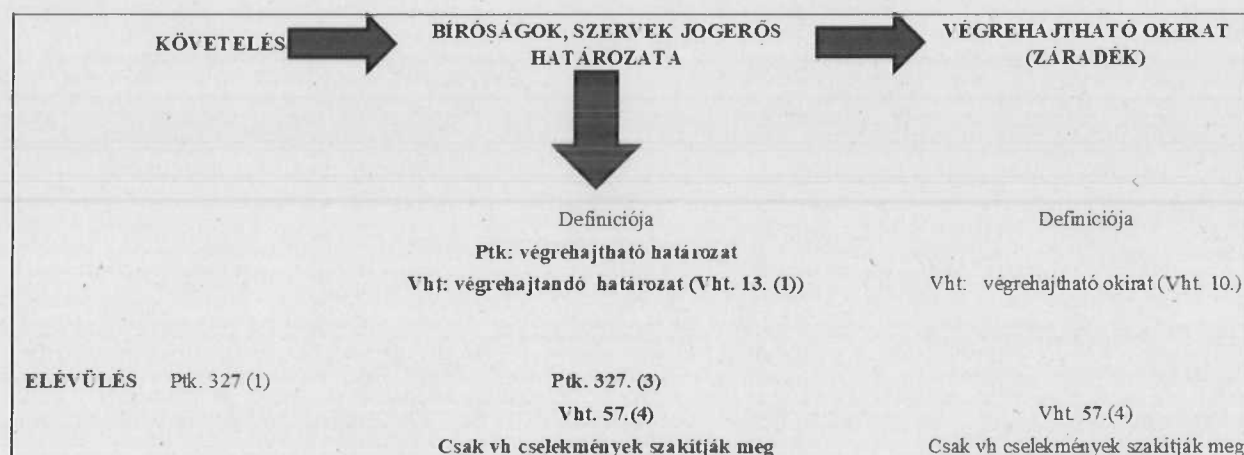
minden olyan esetben a bíróságok tevékenységébe, amikor valamilyen (állítólagos vagy tényleges) jogszabálysértő jogértelmezésre vagy jogalkalmazásra került sor, a bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése ugyanis nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást {lásd például: 3234/2021. (VI. 4.) AB határozat, Indokolás [68]}. Azokban az esetekben azonban, amikor az eljáró bíróságok túllépnek az Alaptörvény biztosította értelmezési tartományon, az Alkotmánybíróságnak nem csupán lehetősége, hanem az Alaptörvény védelmének legfőbb szerveként alkotmányos kötelezettsége az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntés megsemmisítése. Az Alkotmánybíróság a fentiekén túlmenően már abban a kérdésben is állást foglalt, hogy az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, fogalmilag nem lehet tisztességes {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [23]}.

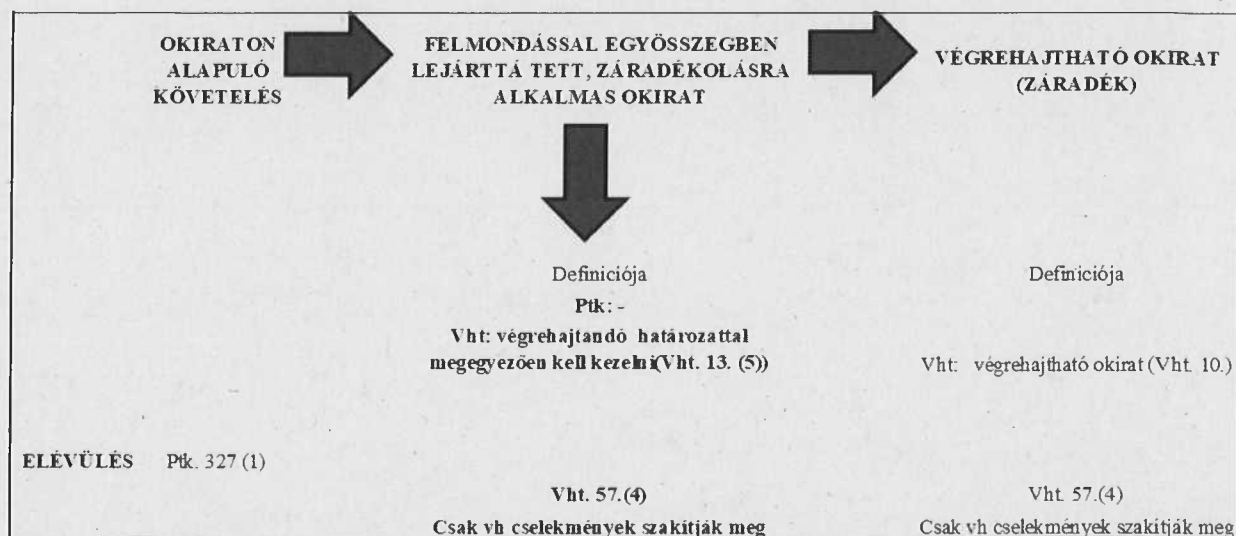
Az eljáró bíróságok a végrehajtási jog és annak elévülésének megnyíltának kezdetét valamint megszakítását önkényesen és a hatályos jogszabályok (Vht. 13.§, 57.§) figyelmen kívül hagyásával értelmezték és ennek következtében nem szüntették meg a végrehajtást. A jogellenes végrehajtás lefolytatásával jelentős vagyoni hátrányt szenvedtem el.

Így állami kényszert alkalmaztak velem szemben az Alaptörvénybe ütköző bírói döntés alapján.

Az eljáró bíróságok jogot alkotnak akkor is amikor azt állítják, hogy a közvetlenül végrehajtható okiraton fennálló végrehajtási jog elévülését csak a záradék kiállítását követően lehetséges vizsgálni.

A bírósági végrehajtás a 1, bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatain 2, egyes okiratokon alapuló követelésen alapul, amennyiben azok kötelezést tartalmaznak és lejártak , vagyis a követelés már végrehajtható, abban az esetben mind a végrehajtható határozatra (Ptk. végrehajtható határozat), mind a felmondással egy összegben lejárttá tett okiratra végrehajtható okiratot (záradékot) lehet kiállítani.

Nyilatkozat személyes adatok közzétételéről

Alulírott az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi

jognyilatkozatot

teszem:

Kijelentem, hogy jelen alkotmánybírósági ügyben előterjesztett alkotmányjogi panasz indítványommal összefüggésben nevem nyilvánosságra hozatalához

hozzájárulok / **nem járulok hozzá**

2025. április 20.